

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ

‘Η πρώτη εμφάνισις τών δαχτυλιδιών. — Στήν ἀρχαία Αἴγυπτο καί στή Ρώμη. — Τι γράφει ὁ Πλίνιος. — Δαχτυλίδια καί Ιατρική. — Δεισιδαιμονίες καί προλήψεις. — Τό δαχτυλίδι τοῦ Πολυκράτους. — Ὁ πρῶτος χριστιανός. — Τό δαχτυλίδι τοῦ Γύγης, κλπ. κλπ.

Πολλές γνώμες ὑπάρχουν σχετικῶς μέ τήν πρώτη εμφάνισις τών δαχτυλιδιών. Τό βέβαιο ὅμως εἶνε, ὅτι πρέπει ν' ἀναζητηθῆ αὐτή στους μυθικούς χρόνους. Ἐπίσης εἶνε βέβαιο ὅτι ἡ συνήθεια τών δαχτυλιδιών μετεφέρθη ἀπό τήν Ἀσία στους Ἕλληνας, οἱ ὁποιοί κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶνε οἱ πρῶτοι πού φέρεσαν δαχτυλίδια στήν Εὐρώπη.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει, ὅτι ὁ Φαραῶ, ὅταν κατέστησε τόν Ἰωσήφ ἀπόλυτον κύριον τῆς πλουσίας χώρας του, τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ἔδωσε καί τὸ δαχτυλίδι του.

Στήν ἐποχὴ τοῦ Μωσῆ ὁ Ἄαρων καί οἱ διάδοχοί του φοροῦσαν τὰ δαχτυλίδια ὡς κοσμητικά.

Ἡ Ἰουδαία πηγαίνοντας νὰ φονεύσῃ τὸν Ὀλοφέρνη φοροῦσε στὰ χέρια τῆς πολλὰ δαχτυλίδια.

Στὴ Ρώμη τὰ δαχτυλίδια πού χρησιμοποιεῖσαν ὡς ἀρραβῶνες ἦταν ἀρκετὸ διάστημα σιδερένια. Τὸ παλαιὸ Ρωμαϊκὸ δίκαιο ἔλεγε ῥητῶς, ὅτι ἡ διαθήκη ἀκυρώνεται, ὅταν δὲν ἔχει σφραγιστῆ μέ τὰ δαχτυλίδια ἐπὶ μαρτύρων.

Οἱ Ρωμαῖοι πρεσβευταὶ φοροῦσαν στὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τῶν χρυσῶ δαχτυλίδι, σημεῖο τῆς ἐξουσίας τῶν.

Ὅταν οἱ νικηταὶ στρατηγοὶ ἔμπαιναν θριαμβητικὰ στή Ρώμη, γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους εἶχαν χρυσὸ στεφάνι καί στὸ δάχτυλό τους σιδερένιο δαχτυλίδι. Ἐπίσης κ' οἱ Ρωμαῖοι ἱππεῖς φοροῦσαν χρυσὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι οἱ εὐγενεῖς κ' οἱ διακριθέντες ἐπ' ἀνθραγάδι στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ στολιζοῦν τὰ χέρια τους μέ χρυσὰ δαχτυλίδια.

Λέγουν ὅτι ὁ Καῖσαρ θέλοντας κάποτε νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν ὄρα τῆς μάχης τοὺς στρατιώτες του ὕψωσε τὸ δάχτυλό του. Ἐκεῖνοι μόλις εἶδαν τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι του ποῦλαψε νόμιμον πῶς θάδινε καί σ' αὐτοὺς παρόμοια δαχτυλίδια μετὰ τὴν νίκη κ' ἀγωνίστηκαν παλληκαριῶτα.

Οἱ Καρχηδόνιοι ὕστερα ἀπὸ κάθε μάχη, ὅπου εἶχαν λάβει μέρος πρόσθεταν κ' ἓνα δαχτυλίδι ἀκόμη στὸ χερί τους.

Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι οἱ σύγχρονοί του συνήθιζαν νὰ φοροῦν δαχτυλίδια στὸ παρήμεσο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ των γιατί εἶχαν τὴν ἰδέα πῶς ἡ φλέβα πού ἀρχίζει ἀπ' αὐτὸ τὸ δάχτυλο ἔφτανε ὡς τὴν καρδιά. Γι' αὐτὸν ἀριβῶς τὸν λόγο οἱ παλιοὶ γιατροὶ διέταζαν τὴ χρῆσι δαχτυλιδιών μέ ὀρισμένες πέτρες, ἡ ὁποῖες εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ἐπιδρῶν στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων, καθὼς ἐπίστευαν.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀγαποῦσε νὰ φορῆ στὰ χέρια του δαχτυλίδια. Ἐπίσης κ' οἱ νομικοὶ τοῦ μεσαιῶνος φοροῦσαν πάντα στὸ χερί τους δαχτυλίδι μέ κόκκινη τις περισσότερες φορές πέτρα.

Στὰ παλαιότερα χρόνια πολλὰς δεισιδαιμονίες καί προλήψεις συνεδέοντο μέ τὸ φέρμα τῶν δαχτυλιδιών.

Ἐπιστέυετο π. χ. ὅτι τὸ διαμάντι τονώνει τὴν καρδιά καί ὑποβοηθεῖ, τοὺς νεκροὺς, τὸν ρουμπίνι εἶνε σύμβολο τῆς ἀγνότητος, ὁ ἀμέθυστος διαλύει τὸ μεθύσι, τὸ ραφαίρι ἀναπτύσσει τις ἔρωτικὲς σχέσεις, τὸ τοπάζι καθισχοῦζει τοὺς θυμωμένους, τὸ κάρβουνο καθαρίζει τὸν ἀέρα καί τὸ σμαράγδι σπάζει ὅταν τὸ πιάσῃ μέ τὰ χέρια τῆς ἀτιμασμένη κόρης.

Φαίνεται ὅτι στήν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίσθησαν δαχτυλίδια μέ σκοπὸ νὰ σφραγίζον μ' αὐτὰ τὰ διάφορα ἔγγραφα καί τις ἐπιστολὰς των. Κάθε ἀρχαία οἰκογένεια συνήθιζε νὰ σκαλιζῆ τὸ οἰκόμημα τῆς πᾶσι στήν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ, μέ τὴν ὁποῖαν ἐσφράγιζαν ἐπίσης ἐπιστολὰς καί κιβώτια πού περιεῖχαν πολὺτιμα σκεύη κ' ἄλλα πράγματα. Ὁ Κικέρων μάλιστα ἀναφέρει, ὅτι ἡ μητέρα του συνήθιζε νὰ σφραγίζῃ βαρέλια τῶν παλιῶν κρασιῶν μέ τέτοια πέτρα. Ὁ Ἀχαῖος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σαμαρείας καί σύζυγος τῆς πανούργου Ἰεζάβελ ἄφησε τὴν σφραγίδα του φεύγοντας γιὰ ταξίδι στὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποῖα τὴ μετεχειρίσθηκε κρυφὰ ἀπ' αὐτὸν στὸ ἔγγραφο τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Ναβῶθ, τὸν ὅποιον ἐμισοῦσε φοβερὰ καί τέλος κατῴρθωσε νὰ τὸν φονεύσῃ γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὴν περιουσία. Ἐπίσης κ' ὁ λάκκος τῶν Λεόντων, ὅπου ἔκλεισαν τὸ Δαυὶδ ἦταν σφραγισμένος μέ βασιλικὴ σφραγίδα.

Ὁ Σπράβων, ὁ Πλίνιος, ὁ Ἡρόδοτος κ' ὁ Κικέρων κάνουν λόγο σὰ συγγράμματά τους γιὰ τὸ περίφημο δαχτυλίδι τοῦ Πολυκράτη ἀπὸ τῆ Σάμο. Ὁ τύραννος αὐτὸς τῆς Σάμου εἶχε τόσα πολλὰ πλοῦτη σ' ἀνάκτορά του, ὥστε

φοβήθηκε μήπως οἱ θεοὶ τὸν φθονήσουν, γιὰ τὴ μεγάλη του εὐτυχία κ' ἔρριξε γιὰ νὰ τοὺς ἐξιλεώσῃ στὴ θάλασσα τὸ πολὺτιμο δαχτυλίδι πού δὲν τὸ χωρίζετο ποτέ. Ἀλλὰ κάποιος φαρὰς ἔπιασε ἓνα μεγάλο ψάρι πού τὸ πούλησε στὸ μάγειρο τοῦ Πολυκράτη, κ' ἐκείνος σκίζοντάς το εἶρε στὰ σπλάχνα του τὸ μαγικὸ δαχτυλίδι τοῦ κυρίου του.

Στὸ δαχτυλίδι τοῦ Ὀκταβίου ἦταν σκαλισμένη μιά σφήκα, στοῦ Μαικίνα ἓνας βάρβαρος καί στοῦ Πομπηίου ἓνα λιοντάρι.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ρωμαίων ἡ πολυτέλεια ἀπαιτοῦσε τὸ χειμῶνα νὰ φοροῦνται δαχτυλίδια βαρύτερα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι καί στολισμένα μέ περισσότερες πέτρες καί μάλιστα τὸ ἄκρον ὅστων τῆς εὐγενείας ἦταν νὰ ἔσχωρον ἀπὸ τρία δαχτυλίδια στὸ κάθε δαχτυλίδι.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐχόραζαν πάνω στὰ δαχτυλίδια τους ἓνα ψάρι γιὰτι ὡς γνωστὸν ἡ λέξις ἰχθύς περιεχεῖ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, (Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτήρ), ὁ δὲ Πάπας σφραγίζει καί τώρα ἀκόμα ὅλα τὰ ἔγγραφα του μέ σφραγίδα ἡ ὁποία παριστάνει τὸν ἀπόστολο Πέτρο νὰ φαρεῖν μέ τὴ βάρκα του. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἔχουν ἀμέθυστο τὸ δαχτυλίδι τους, ἀλλὰ δὲν σφραγίζον πιά μ' αὐτὰ.

Περίεργη ἐπίσης ἱστορία ἔχει καί τὸ δαχτυλίδι τοῦ Γύγης. Ὁ Γύγης, καθὼς λέγει ὁ Πλάτων, ἦταν τσοπάνης τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας. Κάποτε ἔγινε ἓνας φοβερός σεισμός κ' ἄνοιξε ἡ γῆ στὸ μέρος ὅπου βρισκοῦταν ὁ Γύγης. Αὐτὸς χωρὶς κανένα φόβο κατέβηκε στὸ χάσμα πού εἶχε ἄνοιξε μπροστά του. Ἐκεῖ ἐκτός τῶν ἄλλων περιέργων πραγμάτων εἶδε κ' ἓνα ἄνθρωπο νεκρὸ κοβάλλα σ' ἓνα μεγάλο χάλκινο ἄλογο ὁ ὁποῖος φοροῦσε στὸ χερί του χρυσὸ δαχτυλίδι. Ὁ Γύγης χωρὶς νὰ διστάσῃ τοῦ ἄρταξε τὸ πολὺτιμο κόσμημα καί καθὼς ἔβγαινεν ἔξω γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς παλάμης τῆς πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Ὅταν ἐγγίσεν κοντὰ στους ἄλλους τσοπάνηδες παρετήρησε μέ μεγάλη του ἐκπλήξη ὅτι ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸν σὰ νὰ μὴν ἦταν μαζί τους ὅσπου γύρισε πρὸς τὰ ἔξω τὴν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ του καί τότε μόνο ἔγινεν καί πάλι ἀντιληπτός ἀπὸ τοὺς συντροφούς του. Ἀμέσως κατάλαβε τὴ μαγικὴ δύναμη τοῦ δαχτυλιδιοῦ (τὸ ὁποῖο ἔστριβε τὴν πέτρα του πρὸς τὰ μέσα τὸν ἔκανε ἄορατο).

Οἱ μάγοι τοῦ μεσαιῶνος μετεχειρίζοντο συχνὰ χρυσὰ δαχτυλίδια, κ' οἱ γιατροὶ συνιστοῦσαν στους ἀσθενεῖς των νὰ φοροῦν μαγικὰ δαχτυλίδια, τὰ ὁποῖα προφυλάσσουν ἀπὸ τὸν ποнокέφαλο ἢ σιδερένια πού χρῆσιμεῖαν γιὰ νὰ γιαιτρεύουν τὴ λύσσα.

ΣΥΣΦΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΖΑΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἶτε ἀπὸ ἐγωισμό εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία δὲν ἀρνούνται ποτέ τίποτε σὲ γυναίκα καί οἱ ὁποῖοι ντρέπονται νὰ ποῦν :

— Δὲν μπορῶ, δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα μου, δὲν ἔχω χρήματα, ὥστε καταστρέφονται.

Μὴν κατηγορεῖτε τίς γυναῖκες γιὰ τὰ σφάλματά των ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄντρες τὰ προκαλοῦν.

Εἶνε τόσο ὑποκρίτρια ἡ γυναῖκα ὥστε μπορεῖ νὰ χαμογελά καί σὲ ἄντρα ἀκόμη πού θανάσιμα μισεῖ, ὅπως ἡ χορευτὴς χαμογελοῦν στὸ κοινό.

Ὅταν ἡ γυναῖκες μᾶς ἀγαποῦν, ὅλα μᾶς τὰ συγχωροῦν καί αὐτὲς ἀκόμη τίς κακίες μας. Ὅταν δὲν μᾶς ἀγαποῦν, τίποτε δὲν μᾶς συγχωροῦν, — οὔτε αὐτὲς ἀκόμη τίς ἀρετὲς μας.

Ἡ γλυκύτης καί ἡ ὑποταγὴ εἶνε τὰ δυνατότερα ὀπλα τῆς γυναίκας.

Ὅταν σὲ περιφρονεῖ μιά γυναῖκα περίμενε ὅτι καὶ θά σὲ μισήσῃ γιὰτι ἡ περιφρόνησις εἶνε ἡ πρώτη μορφή πού παίρνει συνήθως τὸ μίσος τῆς.

Οἱ ἥλιθιοὶ εἶνε στρατηγοὶ τοῦ ἔρωτος. Διοικοῦν ὀλόκληρα συντάγματα ἀπὸ γυναῖκες.

